

[Lysholt Hansen.]

imidlertid med 191 pct. i byerne og kun 87 pct. på landet, til trods for at antallet af børn er omtrent det samme de to steder. I 1945-46 udlånte bibliotekerne 50 000 bind mere til børn i byerne end til børn på landet. Men i 1956-57 var denne forskel vokset til 1 350 000 bind. Der kan ikke være tvivl om, at det er børne- og skolebiblioteksarbejdet i byerne, der danner baggrunden for den stærke udvikling i bybørnenes biblioteksbenyttelse, og der er heller ikke tvivl om, at man kunne påvirke udviklingen i landkommunerne i positiv retning ved i højere grad at gøre det muligt for centralbibliotekerne at medvirke ved en systematisk opbygning af oplandets børnebogsamlinger. Det viser de resultater, centralbibliotekerne har opnået i biblioteksarbejdet for voksne på landet.

Efter folkebibliotekslovens vedtagelse i 1950 påbegyndte centralbibliotekerne arbejdet med udlån af børnebøger til oplandskommunerne, hvilket i de følgende 5 år betød en stigning i udlånet på 60 pct. Centralbibliotekernes arbejde med denne virksomhed har imidlertid ikke kunnet udbygges tilstrækkeligt med de penge, der har været til rådighed, idet man jo ikke kan forvente, at kommunalbestyrelsen i centralbibliotekets hjemstedskommune, når den opdager, at underskuddet på oplandsarbejdet vokser fra år til år, vil være interesseret i at investere de fornødne penge i dette arbejde i landkommunerne uden udsigt til at få dækket blot en nogenlunde rimelig del af sine øgede udgifter.

Når man erkender betydningen af, at børnene vænnes til læsning af god litteratur, synes jeg, at der her ligger et så stort problem, at det vil være rigtigt, om vi ser på det i et udvalg, så vi snarest muligt kan finde frem til en ordning, hvorefter landsbybørnene her ligestilles med bybørnene.

Lad mig til slut i denne forbindelse til yderligere understregning af, hvad jeg har sagt, nævne, at det såkaldte „kulørte udvalg“ i fjor stillede forslag om en 3-årig bevilling på 100 000 kr. årlig til fordeling mellem centralbibliotekerne til fordel for anskaffelse af flere børnebøger til sognebibliotekerne for derved at hjælpe med til at bekæmpe den kulørte litteratur.

Østergaard: I modsætning til det ærede medlem hr. Lysholt Hansen har jeg ikke mange bemærkninger at knytte til det foreliggende lovforslag. Det er ganske vist fjerde år i træk, der bliver foreslået udsættelse af bibliotekslovens revision; men da den reelle begrundelse for udskydelsen igen er sparebestræbelser, og da ministeren har gjort en bemærkning om, at bibliotekerne ikke er i en nødsituation — og man må jo tro ministeren — kan vi fra venstres side give tilslutning til lovforslaget.

Weikop: Da mit partis ordfører ved sygdom er forhindret i at være til stede, skal jeg tillade mig at gøre nogle få bemærkninger angående lovforslaget.

Den højtærede minister har jo haft meget let ved at skrive fremsættelsen; den er ikke stort andet end en afskrift af, hvad den forrige undervisningsminister sagde i fjor. Der er dog en lille, men meget lille variation, idet den tidligere undervisningsminister var meget betænkelig i fjor ved at komme med forslag om udskydelse af revisionen, medens den nuværende højtærede undervisningsminister mener, det er rigtigt at gøre det.

Som den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, allerede har sagt, er det den økonomiske situation, der begrunder udskydelsen. Det er jo egentlig ikke statskassen, der savner penge, men det er hele den samfundsøkonomiske situation, der er skyld i udsættelsen; den skyldes med andre ord, at det ikke er så godt med valutasituationen. Lovforslaget må altså betyde, at man erkender, at valutasituationen ikke er rettet tilstrækkeligt op endnu; det er valutasituationen, som nødvendiggør sparsommelighed, og det er i virkeligheden den, der er årsag til, at vi nu må udskyde revisionen af biblioteksloven.

Fra vort partis side er vi ganske klar over, at situationen er sådan, og derfor skal vi heller ikke have noget imod, at man udskyder denne revision. Men jeg gad egentlig nok vidst, hvordan socialdemokraterne og flertallet i denne sal ville have taget et sådant lovforslag, hvis det var blevet fremsat af en borgerlig minister, og hvis denne borgerlige minister i fjor havde sagt, at vi nu ikke kunne udskyde revisionen af loven længere end et år. Det var, hvad den